

mel i Finantsloven, er man kun rhykket et Lidet Skridt frem, der opstaaer strax et andet Spørgsmaal, som knytter sig dertil, nemlig om hvorledes der skal forholdes med saadanne Udgifter, der ikke kunde forudsættes, da Bevillingen blev givet, og som alligevel maae afholdes for Statens Vels Skyld. Dette Spørgsmaal er det vanskeligt at faae løst paa en heldig Maade. Spørgsmaalet er i de forskjellige Forfatninger løst paa forskjellig Maade; men jeg antager ikke, at det vil finde Thingets Bifald, om jeg her vilde give en Udvikling af, hvilke Fortrin og Mangler der ere ved de forskjellige Maader, idet man jo maa gaae ud fra, at Spørgsmaalet ved Grundloven er blevet løst paa en bestemt Maade, som vi maae holde os til. Grundloven anviser imidlertid ikke en Vej til at afholde saadanne Udgifter, der ikke have været bevilgede, men indskræper blot, at de Udgifter, der afholdes, maae have været bevilgede. Som Følge deraf blev af Regjeringen paa den første Rigsdag fremsat et Forslag, hvad der allerede her er omtalt, der gik ud paa, at Finantsloven skulde indeholde en Conto om uforudsætte Udgifter. Man fandt imidlertid, at dette i flere Henseender var en utilstrækkelig og uheldig Maade at ordne Sagen paa, hvilket man ogsaa ved en kort Overveelse vil indsee. Men da man ikke destomindre stod ligeoverfor den Erkjendelse, at der let i Aarets Løb kunde komme saadanne Tilfælde, at det var nødvendigt at afholde Udgifter, der ikke vare bevilgede i Finantsloven, fandt man, at den Maade, hvorpaa Sagen rettest burde ordnes, og hvorefter man nærmest opfyldte Grundlovens Bestemmelse, var at sige, at Finantsloven ikke nødvendigt behøvede at være en eneste Lov, men at den kunde faae Tillæg, og at de Udgifter, der kunde blive Spørgsmaal om senere i Finantsaarets Løb, kunde afholdes efter Bevilling paa en særlig Lov, som man da benævnedes Tillægsbevilling til Finantsloven. Det var altsaa en anden Deel af Finantsloven, der senere kom til den første Finantslov. Dette er den egentlige Betydning af Tillægsbevillingslove,

og som i mine Tanker er fuldkommen korrekt og jeg troer ikke, at det er muligt at tænke sig noget fornuftigt finantsielt System, hvor ikke saadanne Tillægsbevillingslove undertiden maaatte kunne forekomme. Hvad der egentlig har været reist Spørgsmaal om, er to Ting. Den ene foreligger ikke her, idetmindste ikke som Hovedspørgsmaal, nemlig hvorledes Efterbevillingslove skulle opfattes. Det andet Spørgsmaal er, om hvorvidt andre Love end saadanne Love, der selv betegne sig som hovedsagelig finantsielle Love, som Tillægsbevillinger til Finantslove, ogsaa kunne betragtes som Dele af Finantsloven. Jeg maa nu, som den ærede sidste Taler bemærkede, indrømme, at jeg har været af den Mening, at der ikke vilde i og for sig være nogen lodlig Forhindring i at betragte saadanne andre, specielle Love, der ere vedtagne af Rigsdagen, som Dele af Finantsloven, ligesaavel som Tillægsbevillingerne nu betragtes som saadanne; men jeg maa dog ved Siden heraf bemærke, at uagtet dette ikke vil kunne have nogen praktisk Vanskelighed, er det dog ikke den Maade, hvorpaa man nærmest og korrektest slutter sig til Grundlovens Bestemmelse. Det maa være mig tilladt noget nærmere at forklare dette. Et æret Medlem (Bessely) er indrede før om, at Finantslovens Hovedformaal var at tilvejebringe en Bevilling, et Samtykke fra Rigsdagens Side til, at Statsudgifterne i Almindelighed bleve afholdte. Dette er ganske vist en af Finantslovens betydeligste Virkninger, men det ærede Medlem maa dog ikke glemme, at Finantsloven har en anden Side, som, om jeg saa maa sige, ikke er saa fornem eller slet saa høi; men som i praktisk Henseende har en langt overveiende Betydning, idet nemlig Finantsloven indeholder og efter Grundloven skal indeholde et Overslag, en Sammenligning paa den ene Side af alle Statsindtægter, som kunne ventes at ville komme i Aarets Løb, og paa den anden Side af alle de Udgifter, som kunne ventes, og som Rigsdagen vil give sit Samtykke til at afholde.